

ΕΙΣΗΓΗΣΗ

ΣΤΗΝ ΕΚΛΟΓΟΑΠΟΛΟΓΙΣΤΙΚΗ Γ.Σ. ΤΟΥ ΣΥΝΔΙΚΑΤΟΥ ΟΙΚΟΔΟΜΩΝ – ΚΥΡΙΑΚΗ 22 ΟΚΤΩΒΡΗ 2017

Συνάδελφοι,

Συζητάμε σήμερα στη Γενική μας Συνέλευση, στηριζόμενοι στην πείρα και τη δράση που έχουμε αναπτύξει τα προηγούμενα χρόνια, το προηγούμενο διάστημα, εκτιμώντας αυτή την πορεία, με στόχο να δυναμώσει παραπάνω το Συνδικάτο με χιλιάδες ενεργά μέλη, έτσι ώστε να δημιουργήσουμε τους όρους και τις προϋποθέσεις να αποκρούσουμε την επίθεση και να περάσουμε σε νέους διεκδικητικούς αγώνες, να δυναμώνει συνολικά ο αγώνας της τάξης μας.

Δυνατό Συνδικάτο σημαίνει χιλιάδες ενεργά μέλη που συμμετέχουν στη ζωή και τη δράση, σημαίνει δημιουργία και νέων πυρήνων σε πολύ περισσότερους χώρους δουλειάς, μαζί με το δυνάμωμα αυτών που ήδη έχουμε, το δυνάμωμα στη γειτονιά, προετοιμάζοντας αυτές τις δυνάμεις και βάζοντάς τες στην πάλη για νέους σκληρούς αγώνες απέναντι στην κυρίαρχη τάξη. Για να δώσουμε δυναμική απάντηση χωρίς καθυστερήσεις στους μεγάλους κατασκευαστικούς ομίλους, στην εργοδοσία συνολικότερα, το πολιτικό της προσωπικό, τις συμμαχίες του κεφαλαίου, όπως είναι η ΕΕ, το ΝΑΤΟ, αλλά και απέναντι στους ανθρώπους τους στο συνδικαλιστικό κίνημα.

Το Συνδικάτο, υπερασπίζοντας τα συμφέροντα των εργατών, έχει μια σημαντική πορεία πάλης, αντιπαράθεσης, συγκρούσεων με τη μεγαλοεργοδοσία, με τις κυβερνήσεις οι οποίες πάντα υπηρετούσαν τα συμφέροντα του κεφαλαίου ανεξάρτητα από αποχρώσεις. Σε όλες τις φάσεις, πήγε κόντρα στο συμβιβασμό και την κοινωνική συναίνεση, στα οποία καλούσαν εργοδοτικές και ρεφορμιστικές δυνάμεις μέσα στο εργατικό κίνημα, που προετοίμασαν το δρόμο για να περάσουν ανώδυνα για τις αστικές κυβερνήσεις και το μεγάλο κεφάλαιο όσα επώδυνα μέτρα εφαρμόζονται σήμερα. Το Συνδικάτο Οικοδόμων ήταν εκ των ιδρυτικών συνδικάτων του ΠΑΜΕ, της συσπείρωσης δηλαδή εκείνων των δυνάμεων που χάραξαν το δρόμο κόντρα στις εργοδοτικές δυνάμεις ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ, με γραμμή αναμέτρησης με τις δυνάμεις του κεφαλαίου.

Όλο το προηγούμενο διάστημα δε σταυρώσαμε τα χέρια. Δώσαμε αρκετές μάχες και συμβάλαμε αποφασιστικά σε κεντρικές πρωτοβουλίες που πήρε το ΠΑΜΕ, όπως:

- στην πανελλαδική κινητοποίηση για την ανεργία
- τις απεργίες και τα συλλαλητήρια για ασφαλιστικό, ένα μέτωπο που παραμένει ανοιχτό
- συμμετείχαμε στην κινητοποίηση μαζί με άλλα 530 σωματεία Ομοσπονδίες για την επαναφορά των ΣΣΕ, που κατέληξε σε σχέδιο νόμου που κατατέθηκε στη Βουλή
- πήραμε μέρος στην Πανελλαδική Συνδιάσκεψη του ΠΑΜΕ και στη διαμόρφωση του πλαισίου πάλης και του σχεδίου δράσης
- το τελευταίο διάστημα έχουμε ανοίξει το ζήτημα των ΣΣΕ και προσπαθούμε να υπογράψουμε στους χώρους δουλειάς, έτσι ώστε να έχουμε αυξήσεις στους μισθούς και τα μεροκάματα, αλλά και γενικότερα βελτίωση των όρων της αγοράς εργασίας.

ΠΩΣ ΔΙΑΜΟΡΦΩΝΕΤΑΙ Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ

Η ανεργία συνεχίζει σε υψηλά επίπεδα. Τα λεγόμενα προγράμματα αντιμετώπισης της ανεργίας, που ενσωματώνουν τις βασικές κατευθύνσεις της ΕΕ για χειροτέρευση των όρων δουλειάς (μεροκάματο, ασφάλιση, εργασιακή περιπλάνηση, συρρίκνωση στοιχειωδών δικαιωμάτων, όπως το δικαίωμα της απεργίας, της επίσχεσης εργασίας, της λήψης στοιχειωδών μέτρων υγιεινής που τις περισσότερες φορές χαρακτηρίζονται ως «μη προβλεπόμενες δαπάνες»), δεν αντιμετωπίζουν το πρόβλημα, αλλά αξιοποιούνται για να συμβιβαστούν οι εργαζόμενοι στα ελάχιστα.

Το ζήτημα της ανεργίας δεν αντιμετωπίζεται ούτε με την έναρξη ορισμένων μεγάλων έργων που ήδη έχουν σχεδιαστεί (π.χ. ανάπλαση Φαλήρου).

Οι συνθήκες στους χώρους δουλειάς των οικοδόμων και των άλλων εργαζομένων αποδεικνύουν στην πράξη ότι η «δίκαιη ανάπτυξη», που ευαγγελίζεται και η σημερινή κυβέρνηση όπως και οι προηγούμενες, δεν είναι τίποτα άλλο παρά μια ανάπτυξη που εξασφαλίζει μεγαλύτερη κερδοφορία στους μεγάλους επιχειρηματικούς ομίλους του κλάδου.

Με όπλο το αντεργατικό οπλοστάσιο, τις αντεργατικές συμβάσεις, με μπαμπούλα την ανεργία και την απόλυση η μεγαλοεργοδοσία πετυχαίνει κάθε μέρα τη συμπίεση του μεροκάματου προς τα κάτω. Ταυτόχρονα, εντατικοποιεί την εργασία με την επιβολή όλο και περισσότερων ωρών εργασίας και την πληρωμή με τη μέθοδο του ωρομίσθιου.

Η έλλειψη ελεγκτικών μηχανισμών για την ασφάλιση, με ευθύνη των εκάστοτε κυβερνήσεων, διευκολύνει σε απόλυτο βαθμό τη μεγαλοεργοδοσία να κλέβει την ασφάλιση των εργαζομένων. Οι συνθήκες δουλειάς και των μέτρων υγιεινής και ασφάλειας χειροτερεύουν και έρχονται ως συνέπεια της παραπάνω κατάστασης.

Το ποσοστό των εργατικών ατυχημάτων είναι αυξημένο. Συνάδελφοι μας χάνουν τη ζωή τους στα σύγχρονα κάτεργα της εργοδοσίας, εκατοντάδες σακατεύονται και βρίσκονται σε αδιέξοδο να γιατροπορευτούν, με δεδομένη την άσχημη οικονομική τους κατάσταση και τη γενικότερη κατάσταση του συστήματος Υγείας, των νοσοκομείων, των δομών Υγείας, που αντιμετωπίζουν την υγεία των εργαζομένων ως εμπόρευμα, πέραν των τεράστιων ελλείψεων που υπάρχουν και καθιστούν αδύνατη την προσπάθεια του υγειονομικού προσωπικού να βοηθήσουν με ό,τι μέσα έχουν στα χέρια τους.

Η κυβερνητική πολιτική συνεχίζεται ακάθεκτη με στόχο να εξασφαλιστούν όλοι οι όροι που απαιτεί το κεφάλαιο για τα κέρδη του. Η επίθεση δεν έχει ημερομηνία λήξης γιατί ακριβώς το κεφάλαιο ζητάει συνέχεια μέτρα για να ικανοποιήσει την ακόρεστη δίψα του για κέρδη.

Στα πλαίσια της επίθεσης είναι και τα σουλάτσα του Τσίπρα στις ΗΠΑ, αλλά και γενικότερα η μεγαλύτερη εμπλοκή της Ελλάδας στους σχεδιασμούς που έχουν τα μεγάλα μονοπώλια στην περιοχή, δίνοντας γη και ύδωρ σε ΗΠΑ-ΕΕ και με την επέκταση της βάσης της Σούδας, με την προετοιμασία στον Άραξο για τοποθέτηση πυρηνικών κεφαλών, με το συνωστισμό που παρατηρείται από τη μεγάλη συγκέντρωση πολεμικών πλοίων στο Αιγαίο. Το κάλεσμα για επενδυτικές ευκαιρίες στην Ελλάδα σημαίνει δουλειές με ακόμα πιο φτηνούς εργάτες.

Τα ζητήματα των ελληνοτουρκικών σχέσεων με τις συνεχείς παραβιάσεις και αμφισβητήσεις της Άγκυρας, η πορεία του Κυπριακού, η συνέχιση της ισραηλινής κατοχής στην Παλαιστίνη, ο πόλεμος στη Συρία, οι συγκρούσεις και τα πολεμικά επεισόδια στη γύρω περιοχή, η ένταση του εθνικισμού στα Βαλκάνια (Αλβανία, ΠΓΔΜ, Κοσσυφοπέδιο), η χωρίς τέλος σύγκρουση στην Ουκρανία, η όξυνση της έντασης σε Βαλτική και στην Κορεατική Χερσόνησο, είναι καυτά μέτωπα στα οποία δεν εμπλέκονται και ανταγωνίζονται μόνο τοπικές δυνάμεις – κράτη αλλά διεθνή ιμπεριαλιστικά κέντρα και κράτη όπως οι ΗΠΑ, Ρωσία, Βρετανία, Κίνα, Γερμανία, Γαλλία, συνολικά η ΕΕ. Όλα αυτά σημαίνουν συνέχιση και ένταση της εκμετάλλευσης, αλλά και η μεγαλύτερη και πιο ενεργή εμπλοκή της Ελλάδας στους πολέμους σημαίνει μεγαλύτερους κινδύνους για την εργατική τάξη και τα λαϊκά στρώματα. Από όλη αυτή την κατάσταση έχουμε μεγάλες προσφυγικές και μεταναστευτικές ροές, με

εκατομμύρια εργάτες να ξεριζώνονται από τον τόπο τους, με χιλιάδες να εγκλωβίζονται στη χώρα μας.

Τα μέτρα που πάρθηκαν έχουν μόνιμα χαρακτήρα και πάνω σε αυτά θα προστεθούν κι άλλα. Οι διαδικασίες για το κλείσιμο της τρίτης αξιολόγησης με την ΕΕ, το ΔΝΤ και τους άλλους οργανισμούς του κεφαλαίου, προϋποθέτουν τη νομοθέτηση 100 νέων αντεργατικών μέτρων που θα περιλαμβάνουν περικοπές κοινωνικών δαπανών, επιδομάτων, χειροτέρευση εργασιακών νόμων και μέτρα που στοχεύουν στην οργάνωση και τη διεκδίκηση, στο δικαίωμα της απεργίας και εμπόδια στη λειτουργία των συνδικάτων.

Συνάδελφοι,

Απέναντι σε αυτή την κατάσταση, έχουμε ευθύνη να οργανώσουμε την αγωνιστική απάντηση του κλάδου δυναμώνοντας την πάλη πάνω στα οξυμένα προβλήματα που αντιμετωπίζουμε.

Η κυβέρνηση επιχειρεί να χειραγωγήσει τη λαϊκή δυσαρέσκεια μπροστά στην νέα επίθεση και τον νέο γύρο αντιλαϊκών μέτρων που έχει συμφωνήσει να φέρει μπροστά στην 3η αξιολόγηση. Επιδιώκει να μας κάνει συνένοχους, με τη συμμετοχή σε νέους θεσμούς «κοινωνικής εκπροσώπησης», όπως είναι η «Κοινωνική και Αλληλέγγυα Οικονομία», οι «ενεργειακοί συνεταιρισμοί» και οι «ενεργειακές κοινότητες». Θέλουν ο λαός να παίξει συνειδητά ρόλο νεροκουβαλητή του κεφαλαίου. Μας καλούν να ξεχάσουμε ό,τι έγινε τα προηγούμενα χρόνια και τις διαρκείς θυσίες και αυτό που ζούμε σήμερα.

Όλο αυτό το αφήγημα της κυβέρνησης που συμφωνεί και η πλειοψηφία των αστικών κομμάτων είναι ψεύτικο και υποκριτικό. Ποτέ δεν υπήρξε κοινό συμφέρον ανάμεσα στον εργάτη και το κεφάλαιο.

Το «τέλος της επιτροπείας» που επαγγέλλεται η κυβέρνηση, δεν θα σημάνει και το τέλος των θυσιών για το λαό. Άλλωστε, η κυβέρνηση έχει ήδη προνομοθετήσει νέα αντιλαϊκά χτυπήματα για τα έτη 2019 - 2020 και παράλληλα δεσμεύεται ότι οι ανατροπές θα συνεχιστούν έως το 2060, στο όνομα της βιωσιμότητας του χρέους. Μπροστά μας βρίσκεται επίσης η 3η «αξιολόγηση», με όλα τα αντιλαϊκά μέτρα, ενώ τα μνημόνια διαρκείας που προκύπτουν από τις συνθήκες και τις συμφωνίες της ΕΕ και της Ευρωζώνης διαμορφώνουν το αντιλαϊκό πλαίσιο της «επόμενης μέρας».

Το περιβόητο παραγωγικό μοντέλο του «αύριο» θα στηριχτεί στην ένταση της εκμετάλλευσης για τους εργαζόμενους, στο τσάκισμα των εργατικών και συνδικαλιστικών δικαιωμάτων, στις ιδιωτικοποιήσεις και στο σάρωμα αυτοαπασχολούμενων και μικρών ΕΒΕ, της φτωχής αγροτιάς, για να ανοίξουν νέα πεδία κερδοφορίας για τους επιχειρηματικούς ομίλους, παράλληλα με τα υπόλοιπα μέτρα για τη στήριξη της «ανταγωνιστικότητας» και της συγκέντρωσης του κεφαλαίου.

Όσο περισσότερο θα επιχειρηματολογεί η κυβέρνηση τα περί «δίκαιης ανάπτυξης» τόσο θα πρέπει να δυναμώνει η δράση μας, ώστε αυτή να αποδομείται και να γίνεται κατανοητό ότι αυτή η προπαγάνδα στοχεύει να υπνωτίσει και να καθηλώσει τους εργαζόμενους στα «αυγά τους», να τους υποχρεώσει να συμβιβαστούν με τα μεροκάματα των 25 - 30 ευρώ και παρακάτω, με την άγρια φορολογία των λαϊκών στρωμάτων και από την άλλη μεριά με τη διεύρυνση των προνομίων των τραπεζιτών, των εφοπλιστών και των άλλων αρπακτικών.

Η ευθύνη μας δε βρίσκεται μόνο στην αποδόμηση της κυβερνητικής προπαγάνδας, της προπαγάνδας του κεφαλαίου και των υποστηρικτών του, αλλά περιλαμβάνει ως **προτεραιότητα να βοηθήσουμε τον κλάδο να κατανοήσει ποια ανάπτυξη έχει ανάγκη, ποιες είναι οι προϋποθέσεις να ικανοποιηθούν οι ανάγκες των εργαζομένων, που συνθλίβονται στο πλαίσιο του σημερινού τρόπου παραγωγής.**

Χρειάζεται δηλ. ακόμη πιο επιθετική προβολή και επιχειρηματολογία για ανάπτυξη που θα ικανοποιεί τις λαϊκές ανάγκες, κάνοντας στην άκρη την εγκληματική δράση του κεφαλαίου που εμποδίζει την ικανοποίησή τους.

Να γίνεται κατανοητό ότι τα περί «δίκαιης ανάπτυξης», που υπόσχεται η κυβέρνηση, που προσδοκά και πιέζει το κεφάλαιο, που αγιοποιούν με γραπτά και με το λόγο τους όλες οι δυνάμεις του κεφαλαίου, ανεξάρτητα τις παραλλαγές που χρησιμοποιούν, είναι παραμύθια που στοχεύουν να «σερβίρουν» στο λαό αυτό που έχουν ανάγκη οι λίγοι.

«Δίκαιη ανάπτυξη» δεν σημαίνει αυξήσεις σε μισθούς και μεροκάματα, αφού είναι σε πλήρη ισχύ ο νόμος για την κατάργηση των ΣΣΕ. «Δίκαιη ανάπτυξη» δεν σημαίνει μείωση των ορίων ηλικίας συνταξιοδότησης και αύξηση των συντάξεων, δεν σημαίνει μείωση των προϋποθέσεων για κατοχύρωση συνταξιοδοτικού δικαιώματος. Δεν σημαίνει αύξηση των επιδομάτων ή των κονδυλίων για την υγεία, πρόνοια, παιδεία. Δεν σημαίνει μείωση της φοροληστείας, αφού για να βγαίνουν τα πλεονάσματα που θέλουν πρέπει να ματώνουν οι εργάτες. «Δίκαιη ανάπτυξη» που θα έρθει και από τη μετατροπή της Ελλάδας σε ενεργειακό κόμβο, δε σημαίνει ότι θα έχουμε φτηνό πετρέλαιο ή βενζίνη.

Η ανάπτυξη δεν θα αναπληρώσει τις απώλειες που είχαμε όλα τα προηγούμενα χρόνια. Αυτή η ανάπτυξη είναι για τους μεγαλοεργολάβους, τους μεγάλους κατασκευαστικούς ομίλους που φτιάχνουν έργα με πάμφθηνους εργάτες και εισπράττουν διόδια μια ζωή. Οι δικές μας ανάγκες μπορούν να καλυφθούν με άλλη οργάνωση της παραγωγής, όπου στόχο θα έχει αυτές κι όχι το πώς θα οικονομάνε τα παράσιτα που μας πίνουν το αίμα και το πώς θα εξυπηρετούνται τα δικά τους συμφέροντα. Γιατί ακριβώς αυτά τα συμφέροντα

είναι που εμποδίζουν να έχουμε σήμερα μόνιμη και σταθερή δουλειά, μεροκάματα, συντάξεις. Οι ανάγκες μας δε σταμάτησαν επειδή ήρθε η κρίση, συνεχίζουν να υπάρχουν και να αυξάνονται. Αυξάνονται οι ανάγκες για λαϊκή στέγη, οι ανάγκες για αντιπλημμυρική προστασία, για αντισεισμική θωράκιση, για σχολεία, νοσοκομεία, για έργα που θα ανεβάζουν το επίπεδο ζωής και θα διευκολύνουν τα λαϊκά στρώματα, δίνοντας δουλειά στους οικοδόμους. Τα συμφέροντα των λίγων εμποδίζουν τη ζωή μας.

Ή ανάπτυξη για τους εργάτες και τη φτωχολογιά θα έχουμε ή ανάπτυξη για τους βιομήχανους, τους μεγαλοκατασκευαστές, τις τράπεζες, τους εφοπλιστές.

Όλους αυτούς, που είναι διατεθειμένοι να πραγματοποιήσουν τα μεγαλύτερα εγκλήματα για το κέρδος, από μαζικές απολύσεις, μειώσεις μισθών, μέχρι πολέμους και περιβαλλοντικές καταστροφές.

Ανάπτυξη που να ικανοποιεί όλους δεν υπάρχει. Ή εμείς, οι εργάτες, θα ικανοποιηθούμε ή τα αφεντικά.

Συνάδελφοι,

Η κατάσταση από μόνη της, χωρίς την παρέμβασή μας και τους αγώνες των εργαζομένων, δεν ανατρέπεται. Η ζωή μας δεν θα βελτιωθεί επειδή το προανήγγειλε ο πρωθυπουργός από τα διάφορα συνέδρια που κάνει σε όλη την Ελλάδα. Τέτοια έχουμε ξανακούσει και έχουμε δει ποια ήταν τα αποτελέσματα.

Πρέπει να δούμε την πραγματικότητα με βάση τα δικά μας κριτήρια, τα δικά μας συμφέροντα και τις ανάγκες μας και όχι όπως θέλουν να την παρουσιάσουν τα αφεντικά και η κυβέρνηση.

Και η πραγματικότητα δείχνει ότι η επίθεση δυναμώνει. Γι' αυτό ετοιμάζεται νομοσχέδιο για να βάζει εμπόδια στην οργάνωση και διεκδίκηση, στο δικαίωμα στην απεργία και τη λειτουργία των συνδικάτων. Αν ήταν διαφορετικά, δεν θα χρειάζονταν καμία κυβέρνηση, κανένας βιομήχανος, κανένας μονοπωλιακός όμιλος να θωρακίσει με νέα κατασταλτικά μέτρα το οπλοστάσιό του.

Είμαστε σε ετοιμότητα για να απαντήσουμε όταν η κυβέρνηση προχωρήσει. Άμεσα τα ταξικά συνδικάτα, η Ομοσπονδία μας, το ταξικό κίνημα θα απαντήσει με Πανελλαδική Γενική Απεργία.

Επικυρώνουμε και με τη σημερινή μας ΓΣ την απόφαση της Διοίκησης για απεργιακή απάντηση.

Η καλύτερη απάντηση, όμως, είναι το δυνάμωμα και η μαζικοποίηση του Συνδικάτου με νέες εγγραφές, με στήσιμο σωματειακών επιτροπών σε κάθε

χώρο δουλειάς και μαζική συμμετοχή των εργαζομένων σε αυτές. Όπως απάντηση θα είναι κι η μαζική συμμετοχή χιλιάδων οικοδόμων στις εκλογές του Συνδικάτου, που και μ' αυτόν τον τρόπο θα αναδειχτεί ότι οι οικοδόμοι, όχι μόνο δεν απομακρύνονται από τον οργανωμένο αγώνα, αλλά αντίθετα συσπειρώνονται και επιβεβαιώνουν και με την ψήφο τους ότι είναι αποφασισμένοι να παλέψουν οργανωμένα μέσα από τις γραμμές του Συνδικάτου.

Συνάδελφοι, μπροστά σε όλα αυτά έχουμε όπλα την οργάνωση, την συσπείρωση στο σωματείο, το ανέβασμα της ικανότητας να αποσπάμε δυνάμεις από την παθητική αναμονή, τις αυταπάτες, την γραμμή του κυβερνητικού εργοδοτικού συνδικαλισμού που είναι εμπόδιο στην ριζοσπαστικοποίηση, στην αποτελεσματικότητα της πάλης μας.

Έχουμε όπλο το πλαίσιο πάλης μας, που δείχνει τις αιτίες των προβλημάτων, στοχεύει στον πραγματικό ένοχο και προβάλλει το δρόμο και τις προϋποθέσεις που χρειάζονται για να λυθούν τα προβλήματα μας οριστικά. Ακόμα, είναι η σταθερή μας δράση για όλα τα προβλήματα.

Το ζητούμενο είναι πως θα αξιοποιήσουμε με μεγαλύτερη επάρκεια τα όπλα που έχουμε. Να δυναμώσουμε περισσότερο τους αγώνες.

Να ενισχυθεί η δράση με πολλές νέες δυνάμεις, να ανέβει ποιοτικά και ποσοτικά η παρέμβαση μας και να αντιστοιχηθεί στις σύνθετες απαιτήσεις που έχει σήμερα η ταξική πάλη.

Αυτό θα βοηθήσει να γίνεται κατανοητό όλο κι από περισσότερους οικοδόμους ότι δυνατός εργάτης είναι ο εργάτης που είναι οργανωμένος στο Συνδικάτο. Γιατί δεν είναι έρμαιο στις ορέξεις της εργοδοσίας, έχει από πίσω του κι άλλους συναδέλφους, έχει πίσω του ένα ολόκληρο Συνδικάτο. Θα γίνεται αντιληπτό ότι ο δρόμος του αγώνα είναι μονόδρομος για μας και την τάξη μας, θα αναγνωρίζεται ο αντίπαλος και ποιες είναι πραγματικά οι αιτίες που ενώ η επιστήμη και η τεχνολογία έχουν φτάσει σε τέτοια επίπεδα, ενώ εμείς παράγουμε όλο τον πλούτο, η κάλυψη των σύγχρονων αναγκών μας προσκρούει στο κέρδος του εργοδότη.

Η όλη μας δράση είναι στην κατεύθυνση του να οργανώσουμε τους εργάτες πρώτα και κύρια στον τόπο δουλειάς, με το στήσιμο σωματειακής επιτροπής, με εμπιστοσύνη στους εργάτες και βάζοντας μπροστά τους το καθήκον αυτοί οι ίδιοι να αναδείξουν τους τίμιους εργάτες που πιστεύουν ότι θα μπορέσουν να τους εκπροσωπήσουν. Να σταματήσουμε να χάνουμε επαφές που πιάνουμε σε κάποιο εργοτάξιο όταν αυτό τελειώνει και να επιδιώκουμε να φέρουμε σε επαφή τους συναδέλφους με τα Παραρτήματα που βρίσκονται στη γειτονιά τους.

Επιδιώξή μας είναι να πολλαπλασιαστούν οι ζωντανές διαδικασίες στον τόπο δουλειάς, με συγκεντρώσεις, συνελεύσεις, όπου θα συζητάμε με τους συναδέλφους και από κοινού θα οργανώνουμε τον αγώνα. Για παράδειγμα με αυτόν τον τρόπο οργανώνουμε τον αγώνα για ΣΣΕ, ώστε οι ίδιοι οι εργαζόμενοι να καθορίζουν το πλαίσιο, να αποφεύγουν τις τρικλοποδιές που μπορεί να βάζει η εργοδοσία, να ξεσκεπάζουν τους ανθρώπους της και την υπονομευτική δουλειά, που σίγουρα θα κάνουν, προσπαθώντας να περάσουν τη γραμμή του κεφαλαίου, να σπείρουν τη διχόνοια της απογοήτευσης και της μοιρολατρίας.

Συνάδελφοι,

Στην Αττική αυτή τη στιγμή έχουμε 14 εργοτάξια που απασχολούν από 50 έως 200 εργαζόμενους (ΜΕΤΡΟ, Αστέρης Βουλιαγμένης) και αρκετά μικρά γιαπιά, κυρίως στο παραλιακό μέτωπο, τον Πειραιά και το Κέντρο. Επίσης, υπάρχουν πολλές ανακαινίσεις, επισκευές, φρεσκαρίσματα που απασχολούν 2-10 εργαζόμενους κι εκεί βρίσκεται ένα μεγάλο κομμάτι του κλάδου, που είναι και το πιο δύσκολο να το προσεγγίσουμε. Έχουμε κι ένα μεγάλο κομμάτι που απασχολείται στα δημνα προγράμματα των Δήμων.

Το προηγούμενο διάστημα δουλέψαμε σ' αυτή τη βάση και είχαμε κάποια αποτελέσματα, με το στήσιμο 2 σωματειακών επιτροπών σε εργοτάξια και 2 σε Δήμους και ετοιμαζόμαστε για άλλα εργοτάξια και Δήμους.

Επίσης, μέσα από την παρέμβασή μας καταφέραμε και αντιμετωπίσαμε σε αρκετές περιπτώσεις την επιθετικότητα των εργοδοτών, όπως αυτή κι αν εκφράζεται. Εργάτες πληρώθηκαν έπειτα από μήνες, γίνανε επαναπροσλήψεις, επιβάλλαμε τη λήψη μέτρων υγείας και ασφάλειας κ.λπ.

ΒΑΣΙΚΑ ΜΕΤΩΠΑ ΠΑΛΗΣ

➤ Μεροκάματο – Ασφάλιση – συνθήκες δουλειάς

Η κατάσταση είναι γνωστή. Εκείνο που αναδεικνύεται ως αναγκαιότητα πρώτης γραμμής είναι η οργάνωση της πάλης στους χώρους δουλειάς για αυξήσεις στα μεροκάματα.

Η άρνηση των εργοδοτών του κλάδου για υπογραφή κλαδικής ΣΣΕ, αξιοποιώντας όλο το αντεργατικό οπλοστάσιο που έχουν στα χέρια τους, βγάζει στην επιφάνεια το ζήτημα της πιο αποφασιστικής παρέμβασης στους χώρους

δουλειάς για τη διεκδίκηση και καλύτερευση συνολικά των όρων δουλειάς (ωράριο, μέτρα ασφάλειας κ.ά.).

Εκτιμούμε ότι η ανάπτυξη της πάλης μέσα στους χώρους δουλειάς δημιουργεί προϋποθέσεις να ανέβει το επίπεδο οργάνωσης των εργαζομένων, η συσπείρωση δίπλα στο Συνδικάτο, η ενίσχυση της ταξικής γραμμής και του πλαισίου πάλης της Ομοσπονδίας μας.

Η ανάπτυξη αγώνων με επίκεντρο τις αυξήσεις σε μισθούς, μέσω υπογραφής ΣΣΕ έχει συγκεκριμένες απαιτήσεις, που με ευθύνη πρέπει να ανταποκριθούμε:

- Προϋποθέτει καλή γνώση του χώρου, και της κατάστασης των εργαζομένων.
- Σταθερή παρέμβαση του Συνδικάτου και των Παραρτημάτων σε εβδομαδιαία βάση και με κάθε αφορμή που μπορεί να προκύπτει (απόλυση, εργατικό ατύχημα, παρέμβαση για λήψη μέτρων ασφάλειας, ενημέρωση για το χαρακτήρα ενός νόμου που πρόσφατα έχει ψηφιστεί και με ειδική εξειδίκευση για το πώς εκφράζεται στον κλάδο).
- Ιδιαίτερη μέριμνα για το πώς μέσα στο χώρο δουλειάς θα προσεγγιστούν τμήματα των εργαζομένων που δεν έχουν πείρα, είναι ασυνδικάλιστα ή νεώτερα σε ηλικία και έχουν μπει τώρα στην παραγωγή με τους χειρότερους όρους.
- Θέλει εκτίμηση για το πώς θα αντιμετωπιστούν οι μηχανισμοί της εργοδοσίας και συζήτηση με τους εργαζόμενους για την κατανόηση του πλαισίου πάλης.
- Απαιτεί τις κατάλληλες μορφές πάλης που θα βοηθούν στην κλιμάκωση του αγώνα και θα αποδυναμώνουν τις προϋποθέσεις παρέμβασης και επίδρασης του εργοδότη με εκβιασμούς και τρομοκρατία απέναντι στους εργαζόμενους.
- Απαιτεί την αξιολόγηση του αγώνα και της λήψης πρόσθετων μέτρων, την έκφραση αλληλεγγύης και στήριξης και από τμήματα εργαζομένων στο επίπεδο του κλάδου και της ευρύτερης περιοχής που βρίσκεται ο συγκεκριμένος χώρος δουλειάς, με προσπάθεια να επεκτείνεται ο αγώνας και στους άλλους χώρους και τους άλλους συγκεκριμένους εργοδότες που απασχολούν εργαζόμενους.

Όλα αυτά πρέπει να τα πάρουμε υπόψη και άμεσα να προχωρήσουμε πιο οργανωμένα και στα υπόλοιπα μεγάλα εργοτάξια. Δεν παραγνωρίζουμε τις δυσκολίες που έχει το συγκεκριμένο ζήτημα, αλλά είναι ένας σίγουρος δρόμος για να έχουμε αποτελέσματα σε όλα τα επίπεδα, με την προϋπόθεση να

δουλέψουμε πάνω στο συγκεκριμένο σχέδιο με κριτήριο τα ζητήματα της ανασύνταξης του κινήματος που έχουμε συζητήσει αναλυτικά.

Μέχρι τέλος του χρόνου να έχουμε ανοίξει αυτό το ζήτημα σε όλους τους μεγάλους χώρους δουλειάς. Να μη μείνουμε μόνο στη «ζύμωση», αλλά να προχωρήσουμε σε αγωνιστικές κινητοποιήσεις, αξιοποιώντας τις κατάλληλες μορφές πάλης. Να βάλουμε στόχο για πραγματοποίηση παναττικής απεργίας στα τέλη Δεκεμβρη – αρχές Γενάρη, σε όλα τα μεγάλα εργοτάξια.

Όλη αυτή η δράση είναι ενταγμένη στο γενικό σχέδιο που έχει η Ομοσπονδία μας για υπογραφή κλαδικής ΣΣΕ και στην προετοιμασία για πανελλαδική πανοικοδομική απεργία το πρώτο τρίμηνο του 2018. Αυτή η δουλειά θα συμβάλει και στην προσπάθεια που κάνουν κι άλλες ταξικές Ομοσπονδίες και συνδικάτα, το ΠΑΜΕ για επαναφορά των συμβάσεων και υπογραφή ΕΓΣΣΕ με κατώτερο μισθό τα 751 ευρώ. Γιατί άλλο είναι να έχεις αφετηρία τα 586 κι άλλο να διεκδικείς αυξήσεις πάνω από 751.

➤ **Ανεργία – Προστασία ανέργων – Έργα που να ικανοποιούν τις λαϊκές ανάγκες**

Πρέπει να συνεχίσουμε την προσπάθεια για συμμετοχή των ανέργων στις διεκδικήσεις του κλάδου με το συγκεκριμένο πλαίσιο αιτημάτων που έχουμε διαμορφώσει.

Έγινε προσπάθεια από την Ομοσπονδία μας στο Υπουργείο Εργασίας και είχαμε ως αποτέλεσμα τη δέσμευση του υπουργείου να εξετάσει το ζήτημα των «υπέρ αγνώστων» ενσήμων. Χωρίς να παρασυρθούμε από εύκολες κυβερνητικές υποσχέσεις, εξαρχής, τοποθετηθήκαμε ότι παρόμοια έχουμε ξανακούσει από τους εκάστοτε κυβερνητικούς εκπροσώπους που είχαν στόχο να δημιουργούν εντυπώσεις ή να παρουσιάσουν το οποιοδήποτε αποτέλεσμα ως δικό τους έργο, ως χάρη προς τον κλάδο.

Τίποτα δεν πρόκειται να μας χαριστεί και πολύ περισσότερο από κυβερνήσεις που καθημερινά «σφάζουν» με τα αντεργατικά μέτρα τη ζωή μας. Ό,τι κερδίσαμε, ό,τι θα πετύχουμε θα το κάνουμε με τον αγώνα μας, υποχρεώνοντας αυτούς που έχουμε απέναντί μας στις λύσεις που διεκδικούμε.

Σε συνδυασμό με τα ζητήματα της ασφάλισης – ανεργίας και τα γενικότερα προβλήματα στον κλάδο προετοιμαζόμαστε, όπως είπαμε για κλαδική απεργία.

➤ **Παρέμβαση για τα ζητήματα της Υγείας**

Είναι φανερό, ότι έχουμε σε προτεραιότητα την παρέμβαση στα ζητήματα Υγείας αφενός, λόγω του επαγγέλματος (παθήσεις που εκδηλώνονται λόγω της

σκληρότητας της εργασίας) και αφετέρου, γιατί και μείς, ως μέρος του συνόλου της εργατικής τάξης, βιώνουμε τις συνέπειες της αντεργατικής πολιτικής και της κατάστασης στην Υγεία – Πρόνοια.

Το βασικό, που πρέπει να αναδειχτεί, είναι:

- Ποια είναι η αιτία που ενώ υπάρχουν οι δυνατότητες σήμερα ο εργαζόμενος να έχει ένα ανώτερο επίπεδο Υγείας – Πρόνοιας δεν το έχει; Τι φταίει; Ποιος βάζει εμπόδια και τι πρέπει να κάνουν οι εργαζόμενοι;

Συνάδελφοι,

Νομίζουμε ότι υπάρχουν όλες οι προϋποθέσεις οι εργάτες να βγουν από τη γωνία, να σηκώσουν το κεφάλι και να βγούνε μπροστά οργανώνοντας την ενεργητική άμυνα, περνώντας στην αντεπίθεση, διεκδικώντας όχι απλά κάποια ψίχουλα που θα πέσουν από το τραπέζι, αλλά όλο τον πλούτο που εμείς παράγουμε. Μπορούμε και πρέπει να νικήσουμε και θα νικήσουμε.